

A man in a dark, patterned suit jacket and a light-colored shirt is blowing bubbles. He is holding a bubble wand in his right hand and a small green container in his left. The background is a vibrant, abstract composition of large, overlapping circles in shades of orange, red, teal, and grey. Numerous bubbles of various sizes are floating around the man's head.

Proa

MELCIOR COMES
L'home que
va vendre el món

MELCIOR COMES

L'HOME QUE VA VENDRE EL MÓN

Proa

Proa
A Tot Vent

Primera edició: setembre del 2025

© Melcior Comes Cladera, 2025
Drets negociats a través d'Asterisc Agents

Drets exclusius d'aquesta edició:
Raval Edicions, SLU, Proa
Diagonal, 662-664
08034 Barcelona
www.proa.cat

ISBN: 978-84-10488-39-7
Dipòsit legal: B. 9.279-2025
Composició: Grup62

La lectura obre horitzons, iguala oportunitats i construeix una societat millor.
La propietat intel·lectual és clau en la creació de continguts culturals perquè sosté l'ecosistema de qui escriu i de les nostres llibreries.
En comprar aquest llibre contribuïu a mantenir aquest ecosistema viu i en creixement.
A Grup62 agraïm que ens ajudeu a donar suport així a l'autonomia creativa d'autores i autors perquè puguin continuar desenvolupant la seva funció.
Adreceu-vos a CEDRO (Centro Español de Derechos Reprográficos) si necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment d'aquesta obra. Podeu contactar amb CEDRO a través del web www.conlicencia.com o per telèfon al 91 702 19 70 / 93 272 04 47.
Queden expressament prohibits l'ús o la reproducció d'aquest llibre o de qualsevol de les seves parts amb el propòsit d'entrenar o alimentar sistemes o tecnologies d'intel·ligència artificial.

Unes hores més tard del que és habitual en ell —no cal que siguem precisos pel que fa a la data exacta—, en Simó Diarte es desperta, deixa anar una alenada intranquilla, es frega els ulls i agafa el telèfon mòbil de la tauleta de nit. Ha dormit cinc hores. El primer que fa és mirar les xarxes socials i revisar el correu electrònic; la pantalla se li desdibuixa. Els ulls li ploren alguna mena d'àcid gèlid, sent la boca seca i li fa una mandra terrorífica haver-se de llevar. Per sort, avui no l'esperen a l'oficina.

Després d'apujar la persiana per control remot, constata a les aplicacions que no hi ha res gaire nou ni inajornable; aconsegueix sortir del llit, es posa la bata i es dirigeix a la dutxa. Al fons del passadís, hi veu el gat.

Darrerament, li sembla que l'animal ha crescut i que el pèl entre gris i marró se li ha fet més abundant, el bigoti se li desplega d'una manera més agressiva entorn del caparrot de tigre; té els ulls grocs, esglaiadors i llunts com la llum del mig dels semàfors. Des d'allà arqueja el llom, disposat a atacar-lo, fa una rebufada sorda. En Simó li somriu i s'ajup.

L'animal corre cap a ell; és la rutina de cada matí: es para a poc menys d'un metre i se'l mira de través.

—Què et passa, Jonàs?

L'animal se li tira al braç, el mossega, les dents clavades a la màniga de la bata de vellut. Amb les potes posteriors, també l'esgarrapa, estirat a terra. En Simó aguanta l'embat, li passa els dits per l'entrecella; mira de calmar-lo alhora que li dona

l'oportunitat d'esbravar-se. Si fa això durant uns minuts, el gat estarà satisfet bona part del dia: després de la sessió matinal de lluita és probable que se'n vagi al sofà a dormir fins que ell torni a última hora de la tarda.

El gat s'allibera d'en Simó i quan ell es posa dret se li afua a la cama i el mossega. Ell renega, sacseja la cama i se'l treu de sobre; l'animal recula cap a la paret, vol tornar a atacar, però en Simó es treu la sabatilla. L'hi llançaria, ara mateix està enrabiat; la cama li cou, segur que l'ha trinxat. Per què no et desfàs d'aquesta fera? Aconsegueix contenir-se; se l'estima, és tot el que queda del seu matrimoni... es tanca al lavabo i s'asseu al vàter.

Els genolls li fan un crec de canya seca; al mirallet del prestatge hi veu una carota dispersa, que s'esforça a reconèixer com a seva. S'ha de tornar a afaitar, retallar-se les patilles i depilar-se simètricament les celles, perdre sis quilos entorn d'una cintura que li fa tobogan («preobès» segons l'última analítica, paraula que li fa mal a l'orgull...). S'hauria de blanquejar les dents i anar al dentista a revisar-se les genives. Pot ser que la polla se t'estigui escurçant una mica? Ni tan sols el teu cos és teu.

La paranoia de la mitjana edat. Està perdent cabells, fins i tot? Sent un gust a l'ànima que el deprimeix; distretament escup a la banyera. Al panxell de la cama hi veu l'esgarrapada al costat de les petites mossegades de lluites anteriors.

Sota l'aigua, la ràdio li parla de la campanya electoral per a l'alcaldia de la ciutat, però el cap li va a una altra banda, segurament impel·lit pel xampú de la filla, amb el qual s'ha començat a rentar els cabells amb furor. Havia passat la nit allà, la Mita?

Creu recordar que no; ahir a la nit no la va veure per casa. Dinaràs amb ella, avui? Hauries de fer-ho. La filla va i ve al seu aire entre el dúplex del pare i el pis de la mare al carrer de Tuset. Està a punt de cridar-la des de rere la mampara de la dutxa,

però els senyals horaris de la ràdio toquen les deu; és improbable que la filla sigui a casa.

Un cop afaitat i ben vestit amb uns pantalons de color caqui i una camisa amb mandarines estampades, obre la porta del pis per agafar *La Vanguardia* i l'*Ara*, els diaris a què està subscrit. En Nicolau, el porter, els hi puja i deixa sobre el pelut quan ell no baixa a primera hora per anar a la feina i se n'emporta algun sota el braç, un símbol de sensibilització cívica i d'estatus. Ara fulleja la premsa a la terrassa, al sol tebi i preprimaverat, quinze graus de temperatura.

Des de sota li arriba el bramul continu del barri, com el ronc d'un porc angoixat, envilit encara més pel soroll dels vidres del contenidor de reciclatge de la plaça, els clàxons de les furgonetes dels repartidors, els renills dels cavalls i la cridòria dels ciclistes que proven de no atropellar cap turista. Coi de ciutat, pensa. I quina merda —te l'estimes, i t'encanta, i ara encara més, amb els nous canals i pontarrons— no poder-ne escapar. Però on aniries, Simó? Vancouver, València, Vladivostok. Ja no existeix cap manera de viure per a tu. Muda't a un altre planeta. Hi ha guerra a Europa, un altre cop. Bombes a Bakhmut. Avui no et sents un triomfador, badalla, tus, li cou l'esgarrapada, es frega rere les orelles, els terminals de les ulles de llegir li pessiguen els mastoidals.

Al cel hi ha gavians que xisclen, rastres cocaínics dels avions, tres núvols en forma de lletuga per la banda del Prat. Es beu el te negre amb lentitud i menjussa una torrada amb mantega i confitura de figues verdes. Mira sense veure els terrats dels edificis del voltant, els campanars que sobresurten d'aquell infern barroc, la ciutat com una matemàtica que es demostra a si mateixa: l'atracció turística de la Sagrada Família entre el mar irregular de teulades i el gran masturbador masculí de la Torre Glòries, la sanefa de verdor de Collserola, amb el parc d'atraccions on fa massa temps que no posa un peu. Més d'un milió de persones i no veu ningú.

El telèfon li diu que la qualitat de l'aire és «nociva», carregat de partícules PM10, és a dir, de silicat, ciment i sutge, pots morir de càncer de pulmó, respire plom, alerta; l'aparell li fa un sorollet amfibi.

És l'avís de l'aplicació que fa servir per jugar a escacs amb un company de feina, en Burmann, que acaba de moure un alfil de manera inesperada. Escodrina el tauler de la pantalla i arrufa les celles. Deu estar fent trampes? No, descartes la idea, en Burmann no seria capaç d'ajudar-se d'un ordinador.

Entra al pis i col·loca la peça en la nova posició al tauler de fusta que reposa sobre una taula baixa; estudia una estona la jugada abans de decidir si enviar-li el contraatac. El gat dorm a la butaca, davant seu, les potes se li mouen en petits espasmes. Podries matar-lo, ara. Però mira el tauler, la cosa es complica, no vol perdre; si deixa aquella posició, segur que la filla li farà la jugada que toca a les negres, i és possible que iguali una partida que no li sembla que tingui possibilitats de guanyar. Però no és fer trampes, Simó, que t'ajudi la filla?

Quan se'n vol adonar s'han escolat més de vint minuts —li és impossible estar més temps sense passar a una altra cosa—; els intestins se li han posat feliçment en marxa i li demanen que vagi a asseure's una estona més a la tassa del vàter. Temps.

Un quart d'hora després:

—Bon dia, Nicolau —li diu al porter en sortir de l'ascensor.

L'home reparteix el correu pel mural de les bústies. Porta ulleretes d'augment i un guardapols de color teula, té les temples còncaues, és menut i cordialment antipàtic. A en Simó li agrada que sigui així, gairebé intractable, oscil·la sempre entre la mala gana i la bona fe dels resignats. L'ha vist allà a totes hores —fa més de vint anys que en Simó viu a l'àtic de la finca—, va i ve entre la garita del fons de l'entrada i el portalet estret que mena al seu impenetrable apartament interior.

L'home se'l mira intranquil, de cap a peus; potser el sorprenen que en Simó no porti una d'aquelles americanes verme-

lles, o carbasses, o fúcsia jacquard, i que hagi optat per una peça de llana de color blau marí.

En Simó somriu, en percep l'olor de llet passada; sap que a en Nicolau no li agrada que el supervisin.

—Com va? Hi ha res de nou? —pregunta en Simó.

—No, no hi ha mai res de nou, aquí baix —respon el porter, pacíficament, com si no mantinguessin cada matí un diàleg si fa no fa idèntic.

Dins la seva bústia hi ha propaganda electoral, a més de l'últim *The New Yorker* i dues revistes angleses que el conserge no li ha pujat amb els diaris. Ho agafarà en tornar. En Simó surt al carrer després de prendre aire i de posar-se bé els punys de la camisa.

La ciutat li cau a sobre, inevitable, com els trastos d'un armari mal arranjat. Abans d'enfilar carrer amunt, es veu amb l'obligació d'esquivar una parella de turistes carregats amb maletots amb rodes, un captaire amb dos gossos sonosos i desmesurats, un bengalí amb patinet elèctric, que gairebé li trepitja la puntera de les sabates. Apàtrida sense sortir del barri.

Li anirà bé caminar; s'espavilarà, potser podrà, distret, posar algun pensament en clar. El mòbil li ha dit que a penes hi havia vint minuts entre casa seva, prop del Portal de l'Àngel —ara convertit en un canal per on baixa l'aigua del passeig de Gràcia—, i allà on l'esperen per feina. Ha de fer cua per accedir al pontarró, però de seguida pot creuar, després d'esquivar les masses de turistes. Mira de no aixecar el cap per no haver de fixar-se en l'aigua blava, que resplendeix amb un espurneig hipnotitzador; els peixets elèctrics salten cada pocs segons i fan que la gent es meravelli i no pari de tirar-hi fotos amb els mòbils.

En Simó ho odia, tot allò, però des que van inaugurar els quatre grans canals navegables que creuen la ciutat —batejats amb els noms dels canals que hi havia a l'antiga Babilònia—, amb les seves góndoles i vaporets —en realitat funcio-

nen amb hidrogen—, Barcelona encara se li fa més inexhaurible. Cada dia hi troben algú mort, als canals; sol ser un suïcida, que s'ha convertit en una més de les atraccions turístiques. Ningú en fa gaire cas, per bé que sempre crida l'atenció la possibilitat de veure un cos surant cap a la part baixa de la ciutat.

Fins a la Monumental, la plaça de braus on la seva quefa li ha dit que l'esperen per assistir a una trobada de la candidata a l'alcaldia, són gairebé dos quilòmetres. Veu la cara de la Rosa Dorca, la troba en un enfilall de cartells que onegen als fanals de Via Laietana, per on a aquella hora sempre baixen manades de cavalls i alguna cérvola.

Una cara —als cartells— ben feta, d'ulls verds i segurs, el cutis blanc i els llavis que estraïen un somriure publicitari, el cap lleugerament inclinat cap endavant. Un rostre universal, penses. La cabellera negra, amb alguns cabells canuts que encara la fan més pertorbadora. «Sabem el que et falta», un dels lemes de campanya; «Barcelona, de veritat, ara»; «Totes amb Rosa»; «Justícia per a Barcelona»; «Barcelona, seriosament»; «Fem de la jungla un nou jardí». Fins a quin punt has contribuït a aquells eslògans, Simó? No hi vol donar voltes. S'endinsa al carrer de Trafalgar.

El trànsit retruny —taxis, busos que esbufeguen, cotxes a punt d'esclatar—, hi ha tanta gent pertot que cada dues passes s'ha de parar per evitar grups de coreans que semblen perduts buscant el canal de Nippur, i més gossos de raça que pixen als peus dels arbres de la mà del seu passejador professional. Es creua amb un parell d'emascarats: la moda, ara, és moure's amb aquelles carasses d'os o de tigre, en senyal de protesta o de simple reivindicació d'una individualitat que consisteix a tapar-se per no ser identificada mai.

I motos mal aparcades damunt de les voreres, i una parella que simula besar-se amb el casc posat, alhora que es fan una foto amb el telèfon. Això el fa somriure; alguna cosa li fa treure el seu, de telèfon, i comprovar el correu. Res. Tot d'una la cara li canvia. A davant hi veu dues dones amb burca.

Són menudes, una d'elles porta sabates de taló, l'altra sabatilles de córrer; avancen apressadament, com espectres, porten bosses de marca penjades del braç. En Simó s'atura un instant per mirar-se-les bé; rere d'elles apareixen dues dones que li semblen transsexuals, molt tatuades i amb minifaldilles de cuir. Anarcobohèmies, pots ser el que vulguis, el capitalisme com a màxima expressió de l'anarquisme, idees del pare li creuen la ment. Una d'elles se'l mira, enmig de la vorera; a les puntes dels dits hi té un fulgor de manicura. En Simó li somriu i la fita per sobre de les ulleres de sol. L'altra li treu la llengua alhora que estira el coll i aixeca la barbeta, on porta un revòlver tatuat. Et mereixes una alegria, no? Et sents convalescent. El superhome és ara una dona trans. Busca't una xicota, una amant amb polla i un bon cul. Aprèn a estimar a la teva edat, fill de puta. I te'n recordes, ara, de cop: has somiat que mataves un home.

El cor li fa un batec més accentuat; sent com la sang se li accelera al pit, però al mateix temps veu un altre cartell de la candidata Dorca dins d'una marquesina: la mirada infalible de la política el crida, el jutja, el fa sentir culpable i alhora predestinat a fer una cosa grandiosa. Però quina? Quan se'n vol adonar, les noies trans han girat la cantonada del carreró dels Electrodomèstics. No li queda més remei que seguir avançant per la implacable ciutat de Barcelona enmig d'un aire molt vell i escandalós. Però és com si no formés part del conjunt. Has d'intentar canviar, ho saps; busca't una feina nova. De fet, has canviat, però encara no ho saps, no ho ha descobert ningú, has de viure com fins ara i, sobretot, continuar sent tu mateix.

Puja pel carrer de la Marina tan distret i cavillós que és gairebé una sorpresa haver-hi arribat. De lluny ja veu la gernació de periodistes, a la cantonada, davant de la plaça, al xamfrà hi han posat un faristol, una tarima i dos altaveus. Des de la Gran Via, compta quatre de les torratxes de la plaça de toros, coronades amb unes cúpules en forma d'ou gegantí. Tot de

maó vist, amb ceràmica blava que resplendeix com si exigís una altra foto per a una postal rànica. Com en deien d'aquell estil arquitectònic que recorda les construccions morisques? Ell havia anat als toros amb el seu pare, allà mateix. Remuntem una mica: els anys vuitanta del segle passat.

No vol recordar l'alegria, el goig que sentien tots dos amb l'espectacle del bou vinclant-se després de l'estocada final, les potes que cedien, la sang ennegrint-se, borbollejant sobre el llom del brau, pare, ole!, bravo! Ah! Una barbàrie anacrònica. No has confessat mai a ningú aquests records, Simó, ni a la teva exdona. Dels fanals, aquí en pengen cartells de l'altra candidata, l'actual alcaldessa, amb la seva cara de pa de ral i la piga fosca a la galta dreta. S'ha de fer a un costat per donar pas a un paio que corre desbridat.

En Simó travessa cap allà on veu que l'espera la seva quefa. L'Olga porta un vestit jaqueta de color verd pèsol, ajustat de faldilla, en els últims anys li ha canviat el tipus, tots han envellit; l'Olga té els malucs més amples, la seva edat comença a definir-se d'una manera massa clara, més enllà d'una ambigüitat superba que ha sabut mantenir durant vint-i-cinc anys. Es donen la mà, en Simó refrena les ganes de fer-li dos petons.

—Ja hi som tots —apunta l'Olga—. Menys la candidata.

Hi ha més de trenta periodistes, amb l'estil inconfusible —malgirbat i esportiu— que gasten els del ram. Els fotògrafs preparen els objectius —por—; hi ha tres càmeres de televisió —cal quedar-hi a darrere, vigila!—, converses residuals i rialles de hiena.

La vorera ha estat convenientment regada, hi ha alguns bassals plens d'un líquid que sembla collutori. Veuen com per l'avinguda van arribant tafaners, reguitzells de jubilats callosos que s'assemblen com germans, desenfainats amb roba passada de moda i altres ànimes insondables de caminar covard que volen escoltar la candidata; alguns admiradors porten cartells

d'AUGE, el partit de la Dorca, amb la foto de la seva líder fins i tot plastificada.

Mitja dotzena de protestataris, sobretot són dones joves, enarboren una pancarta, en silenci, a la banda de les taquilles d'ombra, entre les palmeres municipals: el seu missatge acusa Dorca de xenòfoba i de falsa feminista. A darrere hi tenen un cotxe de la policia.

Una de les noies menja pipes i escup a terra les pellofes, com si es tractés d'un treball remunerat. Què hi fas, aquí, Simó? Has vingut a matar-la. La sensació que el cervell se li refreda, a poc a poc. El garbuix del trànsit no deixa de bramular, la llum del sol vocifera entre dos núvols i incideix sobre el parabrisa d'un autobús articulat que tot d'un plegat esclata en mil resquills de llum. La fortor abrasiva dels fums dels vehicles li arriba al fons del nas. Sospira, voldria poder dir-li a l'Olga que preferiria anar-se'n a l'oficina i que no el vegin mesclant-se amb aquella gentola.

Ella se'l mira i somriu:

—T'has fet un tall —li passa la punta del dit pel coll, sota l'orella esquerra—. Hauries de deixar-te bigoti, barba no, les barbes fan brut. Però cares com la teva tornen a estar de moda.

Amb el cap diu que no; el veu allà, aleshores; d'alguna manera tenia l'esperança que ningú el reconeixeria. Sap que hi ha molta gent a la ciutat que sap qui és i a què es dedica, el seu prestigi, el toc màgic que acompanya el seu nom en certs cercles comercials. L'altre li fa una ganyota estranya, inclina el cap com si se'l volgués treure de damunt de les espatlles.

—El coneixes? —li pregunta l'Olga.

—Una mica...

No és mentida, per bé que tampoc no és la veritat. En Pol Micó, el periodista; el diguis com el diguis, és un nom que sona despectiu. Saps que des de fa uns anys dirigeix un diari digital que va heretar del seu antic cap, un periodista justicier i finalment suïcida. El Vigilant punt cat. Li alça el cap, en Simó; l'altre

vol acostar-se, però en Simó amaga la cara rere l'espatlla de l'Olga i simula una conversa confidencial.

Algú també s'acosta a en Micó i parlen, tot queda tapat per la distracció i el desordre fins que s'adonen, per fi, que sobre l'entarimat ja hi ha la candidata, amb el doctor Faubel a darre-re i tot un breu seguici dels seus candidats a regidors. En Faubel duu un abric negre, i el bigotet li fa pampallugues sobre les dents massa grosses; la Dorca sembla més alta que quan la va veure al despatx per primera vegada; porta un vestit vermell i una brusa blanca drapada, els cabells li fan una ona agressiva sobre el front, que el vent tanmateix no pot desbaratar. L'escot és indissimulable; en Simó sap que és un dels seus reclams, que busca sempre fer-lo present més enllà de vídeos i fotografies. És ferotgement atractiva.

En Simó ho mira tot amb interès, però alhora se sent mig cec, veu que ella porta unes arracades en forma de papallones, o potser són petites marededeus, alguna cosa que s'ha posat per distreure. La política saluda tothom, pica l'ullet a en Faubel, que assenteix, carregat de vivesa; el micròfon fa un xiulet d'estàtica; alguns mòbils s'alcen per enregistrar des de la vorera. El doctor mira d'estudiar qui ha vingut, fer un recompte possible de l'impacte que tindrà tot això als mitjans i les xarxes.

—Bon dia —diu la Dorca, i somriu abans de continuar; a davant té uns papers, que a penes mira—. Aquesta plaça que tenim aquí al darrere no serà mai una mesquita. Si us he fet venir a tots aquí és per deixar-ho clar, i enviar un missatge als qui pretenen jugar amb la personalitat d'aquesta ciutat, que ens pertany a tots. Forma part del nostre programa saber-se defensar, mantenir-se ferm en uns valors que són els...

—Ei! —Un xiuxiueig fa girar en Simó. Hi troba una cara esblaimada i bufona, una mica pigada, d'ulls grossos i negres. La coneix? Sens dubte li és familiar. Els cabells castanys amb aquella llum semblen vermells; porta una bossa en bandolera.

—Hola! —diu en Simó inclinant el cap.

—No hi ha cap diferència —prossegueix la Dorca—, entre islam i islamisme...

—Autoritat, Unitat, Grandesa, Esperança! —diu algú, i victoreja—. AUGE!

—Quina merda, eh? —La pèl-roja fa un somriure esborradís, de complicitat política. Ell assenteix inexpressivament.

Qui és, Simó?

—Com estan les minories religioses en els països islàmics? A nosaltres no ens ha d'explicar ningú —segueix la Dorca— com governar una ciutat, la corona d'un poble, d'un país que sempre ha sabut què vol, i que ara s'ha cansat d'abaixar el cap davant dels que només ens prescriuen passivitat i vergonya... Com més persones defensin els nostres valors fonamentals, més possibilitats tindrem de triomfar contra els nostres enemics.

—Tinc una mica de fred —diu l'Olga, i s'estreny l'americana—. Espero que no es faci gaire llarg.

—Què hi fas, aquí? —li pregunta l'altra dona a cau d'orella—. Treballes per a ella, ara?

—Ningú m'ha de dir a mi com ser una dona! —afirma la Dorca.

—Ni a mi! —remata l'Olga; del bolso en treu un mocador i se'l lliga al coll.

—Com? —pregunta en Simó, fent-se el despistat.

—La discòrdia civil —diu la candidata— no ha de regnar més sobre la nostra ciutat. Els nostres carrers abarrotats estan bruts de sang, a més de brossa, i les rates... Els nostres canals! Estimem els nostres canals i la seva aigua tan pura!

—Ahir sí, en vaig veure una, de rata morta, als Jardinets de Gràcia —afirma l'Olga—. Així de grossa, era.

—Feixista —capcineja l'altra.

—Menys antiracisme i més polítiques d'immigració! La inacció col·lectiva ens porta a la tragèdia!

—Eh? —pregunta en Simó.

—Ja n'hi ha prou de no voler ser! —brama la Dorca—. De no voler saber! De conformar-se a servir els interessos dubtosos dels que especulen amb el nostre futur en el joc d'una correcció política suïcida...

—Quines penques! —La pèl-roja esbufega, busca la mirada d'en Simó, que s'adona que tot allò s'ha omplert de gent, molts assenteixen al compàs, com si escoltessin rap.

—Per què hem de tenir por de dir el que pensem? Els barcelonins de veritat saben el que volen —prossegueix la candidata—. Barcelona ha d'enriquir el món sencer. La classe política, ja ho veieu, és la que ens ha dut fins aquí. Ja és hora que la gent de veritat, els votants a qui m'adreço en primer lloc, espavilem. Ens han considerat irrellevants... Que se'ns respecti!

—Però què diu? —La dona estira el braç d'en Simó, que s'ha d'allunyar de l'Olga, a qui deixa abstreta escoltant el discurs enmig de l'excitació general. Per no fer una escena, ell camina fins ben a prop dels cotxes aparcats.

—S'ha de ser a l'esquerra, sí —afirma la Dorca—, però de Déu! L'alliberament ètnic que...

—Perdona —diu en Simó—, tu i jo...

—Barcelona no són els seus edificis, ni els seus canals! Barcelona són les seves persones!

—No ho trobes indignant? —li pregunta ella—. Tot aquest embogiment...

—Sí, s'ha acabat la indiferència! S'han d'acabar el tòpics, els mitjans de comunicació esbiaixats...

—Cati!? —És en Pol Micó, que se'ls acosta, també deixa de banda el discurs i la gentada—. Què feu? Us coneixeu, vosaltres...?

—Jo no demanaré perdó —crida la candidata— per haver nascut!

En Simó es mareja, sent el cervell col·lapsat, la panxa li fa cacofonies; alça els ulls al cel i el veu remot i massa blau, com

l'ull d'un déu que els estudiés per castigar-los. Sota els peus sent un terratrèmol submarí, deu ser el metro, o la circulació de la sang espessint-se-li a les plantes dels peus. En Pol somriu a la Cati; en Simó veu que el periodista té les dents de dalt tortes i rastres de pa entre les incisives.

—Aquesta paia té collons de guanyar les eleccions —diu la Cati.

—No abaixarem més el cap. —La veu de la candidata arriba més forta on són que no a prop de l'escenari—. Ja no ens poden seguir enganyant... Sí a la Barcelona alegre!

—Tothom sap que aquí —afirma en Micó assenyalant la plaça de toros— no s'hi farà mai una mesquita. És només un rumor que aquests han volgut fer córrer de manera interessada. Parlen de l'emir de Qatar...

—El suposat promotor, eh? —El somriure de la Cati és d'incredulitat—. Maneres d'invocar el diable... A l'Ara ja n'hem parlat.

—No tornarem a permetre que els terroristes ens...

—Tota aquesta intolerància, i ràbia, i fúria mentidera... —diu la Cati.

—No hi ha res més verd que l'asfalt! Res! —brama la Dorca.

—Però què hi fas, tu, aquí? —li pregunta en Pol; la Cati se'l mira obrint més els ulls. Si almenys sabessis de què la recordes, Simó. Amb els ulls així d'oberts, ella sembla més jove. Però et fas enrere, recolzes el cul en el lateral d'un cotxe i és llavors quan salta l'alarma. En aquell moment tot, tot.

Es gira i veu que és un cotxe de campanya, amb la fotografia de la Dorca damunt del sostre, dreta com l'aleta d'un tauró. Carrega, a més, megàfons i adhesius d'AUGE per tota la carrosseria. No deixa de fer llums, blancs, frontals i intermitents. L'estridència és tan gran que el discurs ha de parar durant uns minuts.

En Simó i els dos periodistes s'allunyen del cotxe i de la turba.

—Barcelona està en ruïnes! Farem front a la desintegració!
—I així acaba el discurs de la Dorca. Els aplaudiments són eixordadors.

—La Rosa de Foc —diu en Micó rasant-se el nas d'una manera obscena—. La Reina de Barcelona!

—Una paranoica agressiva —diu la Cati—. A veure què n'escric, jo, ara, de tot això.

—Si em disculpeu... —En Simó se'n vol anar; busca amb ulls desesperats el cap de l'Olga, extraviat entre la multitud que mira d'acostar-se a la candidata per fer-s'hi fotos o parlar-hi, o bé comença a dispersar-se per l'avinguda.

Ara se senten els crits d'oposició, esperonats per la presència d'un altre cotxe de la policia.

—Mala dona... —coreja també en Micó, mig rient—. Quin geni, eh!?

—Vols que anem a fer un cafè i ens posem al dia? —li pregunta la Cati.

—M'ho dius a mi, senyoreta? —pregunta en Pol alçant les celles. En Simó no pot deixar de fixar-se en la cicatriu que té el periodista sobre el llavi superior, la costura leporina, allò brillant potser són els rastres d'un esternut.

—No —diu ella—, no t'ho dic a tu, carallot!

Qui és, aquesta periodista? Sense saber què dir, en Simó intenta guanyar temps i avança cap a la cantonada. Tornen a passar per davant del cotxe de campanya, en Pol va darrere de tots dos, mussita alguna cosa que en Simó no fa cap esforç per desxifrar.

—Què em dius? —pregunta la Cati i l'agafa del colze—. Anem? M'agradaria...

En Simó s'atura, està a punt de fer-ho: recorda'm de què ens coneixem. I és llavors quan ho veu. Per on començar? Un dels homes de la Dorca s'acosta al cotxe de campanya i n'obre el portaequipatges després de prémer el botó d'una clau electrònica. És un paio esprimatxat, de cabells grisos i negres com

la merda de colom, porta la mateixa americana que els candidats a regidors.

Aixeca la porta del maleter, l'home, i en Simó ho veu, només ell i durant un instant petrificat, una fracció de segon; és llavors quan tot comença a complicar-se.

S'alça el teló.